

стихъ; а нынѣ както отъ дръгы-тѣ свѣтъ-
цы, тѣй и отъ тебѣ съмъ покѣжденъ. Това
като казваше коварникъ сатана, искаше да
умилостиви и застраши смиренномъдрѣя юно-
ша. Блаженный го попыта: кои си ты? са-
тана отговори: азъ съмъ онзи, кой-то пра-
виж и подеждамъ любоудѣніа-та, азъ съмъ
кой-то много мръсны нечистоты блѣдскы въ
юноши-тѣ постѣвамъ, и за това сѣ нари-
чамъ дѣхъ блѣдный: колко-то въ чистотѣ
дѣвственнѣ сѣ обѣщахъ да останѣтъ, изла-
гахъ ги и въ мръсотѣ ги хвърлахъ! колко-
то въздърженъ животъ начинахъ, повърнахъ
ги пакъ назадъ въ скарѣдства! Азъ съмъ
онзи, за кого-то пророкъ Оссіа казва: отъ
заблѣденный дѣхъ сѣ прильстихъ, и наи-
стиннѣ отъ менѣ сѣ прильстихъ; азъ съмъ
онзи кой-то толкова сѣ мѣчихъ да та изла-
жѣ, и ѳвы! останахъ самъ, излаганъ! Това
всичко като чѣ Антоній, въздаде благодареніе
на Бога, ѳкрѣпи сѣ по-вече и рече: защо-то
отъ многома си презрѣнъ и потѣпканъ, за
това и твоѣ-та чернотѣ прилича на дѣ-
шиж-тѣ ти като безсилна тварь, презирамъ